

Lễ Ba (3) Vua

Đấng Tạo Hóa tỏ Mình cho con người một cách hữu hình

⇒ Đứng lên, bừng sáng lên, Giê-ru-sa-lem hỡi, vì ánh sáng của ngươi đến rồi. Vinh quang của Đức Chúa như bình minh chiếu toả trên ngươi.² Kìa bóng tối bao trùm mặt đất, và mây mù phủ lấp chư dân ; còn trên ngươi, Đức Chúa như bình minh chiếu toả, vinh quang Người xuất hiện trên ngươi. Chư dân sẽ đi về phía ánh sáng của ngươi, vua chúa hướng về ánh bình minh của ngươi mà tiến bước.

Đưa mắt nhìn tứ phía mà xem, tất cả đều tập hợp, kéo đến với ngươi: con trai ngươi từ phương xa tới, con gái ngươi được ẵm bên hông. Trước cảnh đó, mặt mày ngươi rạng rỡ, lòng dạ ngươi hớn hở tung bừng, vì nguồn giàu sang sẽ đổ về từ biển cả, của cải muôn dân nước sẽ tràn đến với ngươi.

Lạc đà từng đàn che rợp đất, lạc đà Ma-đi-an và Ê-pha: tất cả những người từ Sơ-va kéo đến, đều mang theo vàng với trầm hương, và loan truyền lời ca tụng Đức Chúa. (Is 60:1-6)

⇒ Thừa anh em, hẳn anh em đã được nghe biết về kế hoạch ân sủng mà Thiên Chúa đã uỷ thác cho tôi, liên quan đến anh em. Người đã mặc khải để tôi được biết mầu nhiệm Đức Ki-tô. Mầu nhiệm này, Thiên Chúa đã không cho những người thuộc các thế hệ trước được biết, nhưng nay Người đã dùng Thần Khí mà mặc khải cho các thánh Tông Đồ và ngôn sứ của Người. Mầu nhiệm đó là: trong Đức Ki-tô Giê-su và nhờ Tin Mừng, các dân ngoại được cùng thừa kế gia nghiệp với người Do-thái, cùng làm thành một thân thể và cùng chia sẻ điều Thiên Chúa hứa. (Ep 3:2-3a.5-6)

⇒ Khi Đức Giê-su ra đời tại Bê-lem, miền Giu-đê, thời vua Hê-rô-đê trị vì, có **mấy nhà chiêm tinh từ phương Đông đến Giê-ru-sa-lem, và hỏi: “Đức Vua dân Do-thái mới sinh, hiện ở đâu? Chúng tôi đã thấy ngôi sao của Người xuất hiện bên phương Đông, nên chúng tôi đến bái lạy Người.”**

Nghe tin ấy, vua Hê-rô-đê bối rối, và cả thành Giê-ru-sa-lem cũng xôn xao. Nhà vua liền triệu tập tất cả các thượng tế và kinh sư trong dân lại, rồi hỏi cho biết Đấng Ki-tô phải sinh ra ở đâu. Họ trả lời: “Tại Bê-lem, miền Giu-đê, vì trong sách ngôn sứ, có chép rằng: Phần người, hỡi Bê-lem, miền đất Giu-đá, người đâu phải là thành nhỏ nhất của Giu-đá, vì người là nơi vị lãnh tụ chăn dắt Ít-ra-en dân Ta sẽ ra đời.”

Bấy giờ vua Hê-rô-đê bí mật vời các nhà chiêm tinh đến, hỏi cặn kẽ về ngày giờ ngôi sao đã xuất hiện. Rồi vua phái các vị ấy đi Bê-lem và dặn rằng: “Xin quý ngài đi dò hỏi tường tận về Hài Nhi, và khi đã tìm thấy, xin báo lại cho tôi, để tôi cũng đến bái lạy Người.”

Nghe nhà vua nói thế, họ ra đi. Bấy giờ ngôi sao họ đã thấy ở phương Đông, lại dẫn đường cho họ đến tận nơi Hài Nhi ở, mới dừng lại. Trông thấy ngôi sao, họ mừng rỡ vô cùng.

Họ vào nhà, thấy Hài Nhi với thân mẫu là bà Ma-ri-a, liền sấp mình thờ lạy

Người. Rồi họ mở bảo tráp, lấy vàng, nhũ hương và mộc dược mà dâng tiến. Sau đó, họ được báo mộng là đừng trở lại gặp vua Hê-rô-đê nữa, nên đã đi lối khác mà về xứ mình. (Mt 2:1-12)

⇒ “...mấy nhà chiêm tinh từ phương Đông đến Giê-ru-sa-lem, và hỏi: “Đức Vua dân Do-thái mới sinh, hiện ở đâu? Chúng tôi đã thấy ngôi sao của Người xuất hiện bên phương Đông, nên chúng tôi đến bái lạy Người.”

⇒ *Đức Ki-tô hôm qua = hình ảnh hữu hình trong vạn vật được tạo dựng:*

== Trong vũ trụ vật chất hữu hình này, chúng ta thường dùng "hình ảnh" để diễn tả một hiện hữu ít nhiều vô hình trừu tượng. Hai (2) hình ảnh rõ nét nhất mà chúng ta thường dùng để biểu hiện "sự sống" (sự hiện hữu, có thật, hữu hình lẫn vô hình, trong không gian và thời gian... của tạo vật), đó là nước và ánh sáng.

+ nước : "... Thần Khí Thiên Chúa bao trùm trên mặt nước" (STK 1:1)

+ ánh sáng : "... hãy có ánh sáng và đã có ánh sáng" (STK 1:3)

== Kể từ lúc đó, thế giới vật chất hữu hình lẫn vô hình được tạo dựng = cái gọi là không gian và thời gian thành hình, và cũng thành hình mối tương quan liên hệ giữa Đấng Tạo Hóa và tạo vật. Con người [tạo vật] đầu tiên "theo hình ảnh Đấng Tạo Hóa" (STK 1:26tt) được tạo dựng trong khung cảnh đó. Qua các bài suy niệm trước, chúng ta phải thừa nhận rằng vì con người [tạo vật] ngày càng làm lu mờ mối tương quan giao hảo giữa Đấng Tạo Hóa và tạo vật, nhưng Đấng Tạo Hóa không cắt đứt mối tương quan đó. Trong tiến trình thực hiện, Đấng Tạo Hóa đã nhiều lần tỏ Mình cho loài người dưới nhiều hình dạng khác nhau, và với nhiều ý định khác nhau:

- * lụt đại hồng thủy = nhắc nhở cách thật cứng rắn và kiên quyết cho loài người biết thân phận tạo vật của mình, chớ tự mãn trong thân phận xác thịt yếu hèn;
- * tháp babel = răn dạy cho loài người [tạo vật] nhận chân giá trị của thân phận tạo vật, chớ kiêu căng cao ngạo, "muốn ngang hàng cùng Đấng Tạo Hóa"(STK. 3);
- * vân vân và vân vân...

⇒ ***Đức Ki-tô hôm nay = Emmanuel - Thiên Chúa-ở-cùng-chúng-ta:***

== Đã đến lúc Đấng Tạo Hóa đích thân tự tạo cho Mình một hình dạng tạo vật như muôn ngàn tạo vật khác, "sinh bởi một Trinh Nữ" mang thân phận con người [tạo vật] để đến ở với con người [tạo vật]. Đêm Giáng Sinh, Người đã tỏ Mình một cách oai nghiêm nhưng vui mừng hơn hờ

- * qua tiếng ca hát vang rền của thiên sứ : "Vinh Danh Thiên Chúa trên trời", - qua lời hứa hẹn và thực hiện lời hứa hẹn đó trong cảnh êm đềm, an bình thơ ngây của một Hài Nhi: "Bình An dưới thế cho người Chúa thương",
- * qua ánh sáng chiếu tỏa khắp bầu trời, loan báo tin mừng trọng đại cho muôn dân, muôn tạo vật... từ đông sang tây, từ bắc chí nam.
- * vv...

Vấn đề là chúng ta có "nhận biết Người" (Gioan 1:1-18) hay không?

== *Đức Maria quả là có phúc vì đã nhận ra Đấng Tạo Hóa ngay từ nguyên thủy: "... Người sẽ đâm nát đầu mi (con rắn)...";*

== *Giuse quả là có phúc vì đã nhận ra Đấng Tạo Hóa và đã "tuân hành";*

== *Ysave quả là có phúc vì đã nhận ra Đấng Tạo Hóa: "bởi đâu tôi được phúc Mẹ Thiên Chúa đến viếng thăm tôi!";*

== *Gioan Tiên Hô - dù mới là bào thai, quả là có phúc vì đã nhận ra Đấng Tạo Hóa và "đã nhảy mừng...";*

== *Các mục đồng quả là có phúc vì đã nhận ra Đấng Tạo Hóa và đã "bái thờ Người";*

== *Các nhà thông thái tứ phương quả là có phúc vì đã nhận ra Đấng Tạo Hóa và đã*

"đem của lễ quý trọng đến dâng tiến và bái thờ";
== vân vân...

Phân Anh Chị Em và tôi thì sao?

Thiên Chúa tỏ Mình cho nhân loại ***Ánh sao soi đường - Tiếng thôi thúc của lương tâm***

== Khởi đầu mùa Vọng cho đến sau ngày trọng đại mừng Chúa Giáng Sinh, chúng ta đã lần lượt hình dung gương mặt của Đấng Tạo Hóa :

- + quyền uy trong việc tạo dựng muôn loài;
- + nhân từ khoan dung trước sự phản bội của tạo vật "rất tốt lành", dù nguyên tổ loài người tự mãn đơn phương không còn muốn lệ thuộc vào Đấng Tạo Hóa, một ý tưởng và ước muốn "không bao giờ thực hiện được";
- + đề xướng hợp tác với loài người trong chương trình đem lại "Bình An dưới thế cho người Chúa thương";
- + đích thân mặc xác phàm đến-ở-vời-loài-người để vạch đường dẫn lối cho con người tìm lại tình trạng "rất tốt lành" nguyên thủy.

== Tuy nhiên, ngoại trừ Adong và Eva tổ tông loài người được "thấy" tận mắt, "nghe" tận tai Đấng Tạo Hóa trước và ngay sau khi phạm tội (KN. 1-2), còn tất cả chúng sinh sau khi "cửa vườn Eden bị trấn đóng" đều chỉ "thấy và nghe" Thiên Chúa qua một trung gian : thiên sứ, tiếng sấm chớp, luồng ánh sáng, làn gió nhẹ, ngay cả lụt đại hồng thủy, núi lửa và mưa diêm sinh, v.v... Mãi cho đến khi "Ngôi Lời đã mặc xác phàm và ở giữa chúng tôi... Chúng tôi đã thấy vinh quang Người" (Gioan 1:18). Người đã đến - phải, nhưng mấy ai nhận ra Người?

== Niềm vui rạng rỡ của các mục tử hồi hải đến BêLem chọt bùng lên : "Cứ dẫu này mà các ngươi sẽ nhận biết Người: các ngươi sẽ thấy một trẻ sơ sinh, cuộn trong chiếc khăn và đặt nằm trong máng cỏ..." - Hân hoan vui mừng khôn xiết... Rồi cũng tan biến, chìm dần vào quên lãng...

== Ba (3) vị hiền sĩ hăng hái lên đường tìm cho được vị Vua các vua vừa chào đời, dù bao nhiêu là trở ngại và mưu toan ác độc. "Họ vui mừng khôn xiết khi thấy lại ánh sao..." Gặp rồi, vui mừng thật, hứng khởi thật, hy vọng thật... Nhưng rồi, tất cả lại chìm vào quên lãng...

== Lắm lúc chúng ta chê trách và than phiền người Do Thái thời bấy giờ : "có mắt mà không có con ngươi!", "có tai mà không có lá nhĩ!", v.v.... Ngôi Lời đang-ở-vớichúng-ta như thế mà không thấy! Thiên Chúa tỏ Minh cho dân người một cách tường không còn gì rõ ràng hơn nữa mà không nhận thấy Người! Chúng ta không chê trách sai đâu, vì chính Đức Kitô sau này cũng đã chê trách họ như vậy rồi! Nhưng Đức Kitô chê trách họ thì được, phần chúng ta thì quá vội chê trách chẵng?

== Quả thật khó hiểu và khó tưởng tượng, xét về mặt tâm sinh lý phát sinh tự nhiên của mỗi người, nếu chúng ta dễ bỏ quên - dù vô tình hay cố ý bỏ quên - một biến cố nào đó tương đối quan trọng đã xảy ra cho mỗi một chúng ta. Một biến cố xã hội xảy ra trong một thời điểm nhất định còn khó quên - nếu không muốn nói không thể - bị bỏ quên, ví dụ biến cố 30-4-75, đối với một hay nhiều thế hệ dân tộc Việt, huống chi một biến cố riêng tư nào đó đã xảy ra cho từng cá thể, cho mỗi người... Chúng ta gọi một cách nôm na những biến cố đó là những kinh nghiệm sống của mỗi người.

== Một người bạn tâm sự : "... sao kỳ vậy hè? - Những kỷ niệm dù rất nhỏ liên quan đến chính bản thân mình thì khó quên, nhưng những điều lạ lùng cả thể, mặc dù có ít nhiều ảnh hưởng đến bản thân mình, mà liên quan đến việc cao siêu - đến

tôn giáo, đến Thiên Chúa, đến ơn cứu độ, đến tội lỗi và quyết chí ăn năn thề hứa không tái phạm, v.v... - thì... ummmm... chóng nhớ mà lăm lúc rất chóng quên!"

- Thầy chí thánh Kitô đã chẳng nhắc nhở cho chúng ta : "Kho tàng của các người ở đâu, thì lòng trí của các người cũng ở đó!" (Luca 12:34) đó sao ?
- Đức Maria luôn luôn "giữ kín mọi sự và suy niệm trong lòng"
- Thánh cả Giuse luôn luôn nhận ra và mau mắn thi hành thánh ý Thiên Chúa trong mọi biến cố của cuộc đời.

Lăm lúc chúng ta nài xin Chúa cho chúng ta thấy, nghe tỏ tường một lần, và đoan hứa sẽ không bao giờ xa Chúa nữa đâu! Chúa đã nhậm lời chúng ta rồi đó chứ! - Không phải chỉ một lần mà không biết bao nhiêu ngàn lần rồi... mà chúng ta không cảm nhận, hoặc không dám cảm nhận, hoặc làm bộ không nghe - không thấy đó thôi! = tiếng nói của lương tâm.

== Tiếng thì thào của Thần Khí Thiên Chúa trong thâm tâm mỗi người chúng ta là ánh sao lạ luôn luôn hiện tỏ tường trong cuộc sống của mỗi người chúng ta.

== Thánh LaSan cảm nhận rất rõ nét ánh sao lạ đó trong đời sống và dùng dấu hiệu ngôi sao - ánh sao đức tin - làm huy hiệu và tinh thần của Dòng : Tinh Thần Đức Tin.

CHÚA GIÊSU NGỰ TRỊ LÒNG TA - LUÔN LUÔN !